

LEVENDE STENEN

Kort geleden kreeg ik een foto uit een vorige gemeente. Het was een foto van de sloop van een van de kerken daar. Het gebouw was overbodig geworden. Daarom was besloten de kerk af te breken en de grond te verkopen. Er zullen appartementen op gebouwd worden.

Op de foto was te zien hoe drie van de vier muren al neergehaald waren. Alleen het ijzeren geraamte en de vierde muur stonden nog overeind. Je kon zo door de kerk heen kijken! Op de voorgrond: bergen neergehaalde bakstenen, wachtend om definitief afgevoerd te worden.

Ik werd er een beetje triest van. Je hoort het wel meer: dat kerken afgestoten moeten worden. Maar ik ken veel van de gelovigen die in dit gebouw kerkten. Ze deden er belijdenis, trouwden er, lieten er hun kinderen dopen en namen er voor Gods aangezicht afscheid van hun overledenen. Voor die gelovigen is zo'n gebouw meer dan een hoop stenen.

Maar toen ik die hoop stenen op de foto zag liggen, moest ik ineens denken aan een beeld dat Petrus ooit gebruikte. Hij dacht bij de kerk ook aan een gebouw. Maar niet aan een gebouw van gewone stenen; hij dacht aan een gebouw van - wat hij noemde - *levende stenen**. Levende stenen – daarmee bedoelde hij: mensen. Wij zelf vormen samen de echte kerk; wij zelf zijn de bouwstenen van het huis voor Gods Geest! En dat 'gebouw' is niet zomaar op een foto vast te leggen!

Er is een tijd geweest dat het christendom geen kerkgebouwen had. Het was meer een beweging dan een instituut. En hoe is Israël ooit begonnen? Met een draagbare tempel van tentdoek: de tabernakel! God werd het meest zichtbaar in mensen die door zijn Stem in beweging waren gekomen. Zij vormden het ware 'gebouw'!

Aan dat 'gebouw' wordt ook nu nog verder gebouwd. Daar, in die gemeente met dat ene stenen kerkgebouw minder. Maar ook hier, in Papendrecht. Wij hoeven gelukkig de Bethlehemkerk of de Morgenster niet af te stoten. Maar het kerk-zijn zit dus zeker niet alleen in het stenen gebouw. Sterker nog, het zit in de eerste plaats in de mensen, in u, jou en mij.

Wij vormen de levende bouwstenen van de kerk. Daarbij heeft ieder zijn eigen plekje. De een op een zichtbare, de ander op een minder zichtbare plaats. Maar we zijn wel allemaal nodig. Draag in het nieuwe seizoen daarom ook een steentje bij!

* U moet zelf de levende stenen zijn waarmee de geestelijke tempel wordt gebouwd (1 Petrus 2:5)